

Teodora Matei
O noapte la castel

Copyright © Teodora Matei
Copyright © TRITONIC 2018 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonice.ro
www.tritonice.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MATEI, TEODORA

O noapte la castel: roman/Teodora Matei – București: Tritonic Books, 2018

Tritonic, 2018

ISBN: 978-606-749-358-0

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 220/octombrie 2018
Bun de tipar: octombrie 2018
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Teodora Matei

O NOAPTE LA CASTEL

Cuprins

Capitolul 1 – Revedere	7
Capitolul 2 – Femei	24
Capitolul 3 – Departe	42
Capitolul 4 – Casa de lemn	58
Capitolul 5 – Destine	77
Capitolul 6 – Pietre	93
Capitolul 7 – Nikos	108
Capitolul 8 – Simon	123

Mulțumiri

A trecut ceva vreme de când am scris primele rânduri din povestea Baronului.

Mi-am îngăduit visul frumos de-a o vedea tipărită și m-am considerat norocoasă când acest lucru chiar s-a întâmplat. Am spus, atunci, că mi-ar fi de-ajuns dacă un om va zâmbi, unul va lăcrima, altul se va întreba... Se pare că au fost mai mulți, iar personajele au prins să mă bântuie, cerând să le scriu continuarea poveștii.

Mulțumesc:

- Bogdan Hrib, Lucian Dragoș Bogdan pentru continuarea visului devenit realitate;
- Soțului meu, Nicu, pentru înțelegere și răbdare;
- Fiilor mei, Adi și Alex, cei mai cuminiți și dulci băieți;
- Mamelor mele, cea naturală și cea prin alianță, pentru încurajări și investiții în cărțile semnate de mine;
- Dănuț Ungureanu, pentru încredere;
- În ordine alfabetică, să nu supăr pe nimeni, familiei/colegilor/prietenilor pentru susținere neîntreruptă: Amelia, Anamaria, Andra, Carolina, Daniel T, Davor K, Elena D, Gabi, Gina, Lucia, Marius P, Mădălina B, Mădălina N, Mirabela, Mirela, Mona, Nicoleta D, Raluca, Ruxandra B, Silvia T, Valentina;
- Tuturor celor ce mi-au acordat încredere, mi-au dat speranță, m-au încurajat, certat, criticat, lăudat.

Capitolul 1 – Revedere

Trunchiurile groase, uscate, din cămin, trosneau din când în când de parcă ar fi vrut să anime dialogul celor doi bărbați. Câteva sfeșnice din colțurile camerei aruncau o lumină difuză. Flăcările se reflectau în mânerele nichelate ale mobilei și în petalele de cristal ale candelabrelor prinse de tavanul înalt. Gazda rămăsese sprijinită de spătarul fotoliului îmbrăcat în catifea. Oaspetele era încercat de sentimente contradictorii, simțea că nu se putea bucura îndeajuns de vizita la care visase atâta vreme. Părea a se teme de ceea ce avea să afle. Voia să amâne cât mai mult momentul unei destăinuirii sau al unei întrebări. Stăpânul castelului se apropie de el și-i puse mâna pe umăr.

— Mai vrei vin?

— Nu, mulțumesc, e-atât de bun încât încerc să-l savurez, zâmbi Dominic.

Nikos se aplecase, iar ultimele raze de soare ale zilei de toamnă îi cădeau pe față. La colțurile ochilor avea riduri dese;

prin suvitele întunecate dinspre tâmpile se strecurau numeroase fire albe. Zâmbetul, care și pe vremuri era unul zgârcit, de complezență, i se transformase într-o simplă mișcare a mușchilor, fără a mai fi însoțit de sclipirea din ochii mari, căprui.

— E timpul să trag draperiile, pe Anna o deranjează lumina asta de crepuscul. Dacă vine...

Nu termină propoziția. Cu spatele drept, cu pași rari, apăsați, Baronul se îndreptă spre cordoanele terminate cu ciucuri groși. Trase încet de ele și biblioteca se izolă, dintr-o dată, de restul lumii. Nu mai exista niciun castel, niciun oraș plin de muritori arși de dorințe, nicio închisoare din care demult, fiecare în felul lui, plecaseră. Rămăseseră doi prieteni vechi în fața unei carafe de vin, încă nepregătiți să umple golurile, doritori mai mult să se vadă decât să afle cum trecuse timpul peste ei.

Nikos se așeză pe fotoliul din fața oaspetelui. Puse piciorul drept peste cel stâng și își înmuie buzele în paharul pe jumătate plin cu licoare aurie.

— Îți mulțumesc, Dominic! Săptămâna trecută, când ți-am trimis invitația la cină, am ezitat mult înainte de a o semna. Am realizat că tu mi-ai fost unicul prieten adevărat, omul care mi-a acordat încredere pe vremea când eram doar un deținut. De lux, ce-i drept, dar...

— Nici eu nu eram mai mult decât un gardian la începutul carierei, recunosc bărbatul zâmbind unor amintiri.

— Știi că ți-a fost greu atunci când... Când am plecat.

— Mi-a fost, oftă celălalt. M-am simțit trădat de tine, acuzat pe nedrept de cei din conducere. Scos din serviciu, interogată ca un infractor oarecare. La rândul meu, l-am avut pe Dan. Prietenul meu pasionat de calculatoare și femei mi-a fost alături, știind tot ce-i povestisem despre tine și blestem.

— N-am avut încotro, Dominic, n-am avut încotro... repetă baronul în timp ce-și privea tatuajul de la încheietura mâinii drepte.

Firul subțire, ca de ață, lega simbolurile străvechi ale apei, aerului, pământului și focului. Deși pielea își mai pierduse elasticitatea, desenul rămăsese la fel de viu ca în ziua când fusese aplicat de bătrânul magician.

— Până la ultima întâlnire cu bunicul Ritei, eram convins că zilele mele aveau să se desfășoare ca în ultimii ani: deținut în aripa condamnaților pe viață, posesorul unui tatuaj ce-mi permitea să revin la castel pentru a-mi reîntâlni prietenii, protectorul și iubitul Annei, autor de povestiri pe care n-o să știu niciodată de ce le-am scris, așteptând ca, într-un fel sau altul, să-mi pot recâștiga libertatea. Nici o clipă nu m-am gândit la vorbele bătrânului, la înțelesurile lor ascunse.

Baronul își dresese glasul și lăsă capul pe spate clipind des, sperând ca lacrimile din colțurile ochilor să nu-i alunece pe obraji, dovedindu-i slăbiciunea.

— Din păcate, povestea ieșirii mele din închisoare e la fel de greu de crezut precum toate celelalte istorisiri cu care încântam, pe vremuri, cititorii revistelor online. Cred că, în afară de cei implicați în ele, ești singurul care le-a acordat încredere. Țasta-i motivul ce te-a dus aici, alături de mine. Să-ți mulțumesc și să-mi cer iertare.

— Stai liniștit, se fâstâci Dominic, eu sunt un biet șofer de taxi, tu ești un nobil, nici nu se pune problema de iertare sau lucruri de genu-ăsta! Am fost curios, am aflat poate mai mult decât trebuia, mi-am dorit să-ți recâștigi libertatea, liniștea... Poate ăsta era drumul meu în viață.

— Tocmai despre asta-i vorba, prietene! Conduci o mașină, plimbând oamenii de colo-colo. Nu știu dacă veniturile îți

sunt mai mari sau mai mici decât înainte, dar puteai căpăta vechime acolo, la închisoare, puteai avansa... Ai fi avut o altă poziție în societate.

Oaspetele dădu din mână zâmbind amar:

— Nu-mi pare rău! Poate ajungeam la fel de blazat precum colegul meu Leo, dependent de cutia cu clătite și sticla de Coca-Cola, nerăbdător să iau în primire vreun novice și să-l muștruluiiesc doar ca să-mi arăt mușchii. Cât despre poziție în societate... Nu cred c-am pierdut nimic!

— Nu trebuie să fii politicos doar pentru că-ți sunt gazdă, Dominic! surâse Nikos întinzând paharul spre a ciocni cu celălalt.

— Îți spuneam despre vorbele magicianului, reve-ni Baronul la tonul serios dinainte. În noaptea în care m-a scos din castel și m-a dus în pădure să-mi arate mormântul Ritei... Ei bine, blestemul a început așa: *Tu ai tatuajul. Te vei folosi de el în continuare. Nu mai poți s-o faci pentru fata mea, ai s-o faci pentru mine. Cât am să trăiesc... Te vei întoarce la castel, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Însă oaspeții tăi... Baroane, oaspeții tăi îți vor rămâne veșnic alături, ascunși de ceață. Vei fi singur! Singur, împreună cu ei. Nimeni nu va înțelege și nimeni nu te va crede!*

Bărbatul oftă adânc. De-a lungul timpului, cuvintele i se întipăriseră în minte, unul câte unul. Și le repeta doar pentru a se convinge că nu era captiv într-un coșmar din care n-ar fi putut să mai iasă.

— Aveam două feluri de gânduri: primele erau rugăciuni. Nici nu știu cui le adresam, căci toată credința mea în divinitate îmi fusese zdruncinată de teribilele întâmplări din adolescența și tinerețea mea. În al doilea rând, ca pe un psalm de penitență, repetam spusele bătrânului. Literă cu literă mi

se săpaseră-n memorie, vedeam aievea chiar și săgețile din ochii lui când mă împungea cu degetul ăla cu încheieturi noduroase, ca o creangă de copac uscat. Și toate astea ca să nu mi-o reamintesc pe Rita. Să nu fiu nevoit să-mi închipui durerea bietului suflet ce i se desprindea de trup...

— Ce s-a-ntâmpat? Te-a iertat? simți Dominic nevoia să intervină, nevrând să-și mai lase gazda captivă trecutului.

— Nu m-a iertat, mă va urmări de oriunde-ar fi, din orice lume pe unde-ar putea sălășlui duhul de vrăjitor! Doar că atunci, în noaptea evadării, a trebuit să-și recunoască neputința. Cuvintele ignorate de mine, de-a lungul vremii, fuseseră: *Cât am să trăiesc...*

Oaspetele se scutură ca de un fior. Simți nevoia să se ridice, să tragă o gură de aer și să-și maseze tâmplele. Citise povestirile Baronului de zeci, poate sute de ori. Nici măcar o clipă nu întârziase peste propoziția transcrisă de prietenul său. Trecuse cu ochii pe deasupra rândurilor, uneori plângând de disperare neștiind soarta celuilalt, alteori pierzându-se în visare, recreând din fragmente povestea de dragoste atât de frumoasă și atât de tristă dintre Rita și Nikos.

— Deci asta ți-a adus salvarea? întrebă cu glasul gătuț de emoție.

— Da, prietene. Omul acela îmi spusese: *Vei plăti după legile voastre, oarbe și omenești. Blestemul meu e să rămâi pe veci cu femeia blondă, cu prietenii tăi băutori de vin și jucători de cărți... Ei nu vor ști. Vor trăi ca și cum așa ar trebui s-o facă, de-a pururea oaspeți. Nu vor întreba și nu vor cere nimic. Vei trăi cu mulțumirea și împăcarea lor. Te blestem să-ți folosești tatuajul ca să-i revezi, să petreci împreună cu ei. Să le vezi fericirea, dar să nu le-o poți împărtăși. Mă trimisese în închisoare cu o vină imposibil de dovedit. Același om mi-a*

oferit salvarea, ori măcar posibilitatea de a ieși dintre zidurile acelea strâmte.

— Ar trebui să te reapuci de scris povești, Baroane! dădu Dominic din cap.

— Am mai scris, pe ici, pe colo, pe unde-am fost prin lume... Tot mai simțeam nevoia să împărtășesc câte ceva despre mine...

— O, știu! Dacă nu erau Dan și nebunia lui, dacă n-aveam un tovarăș pierde-vară fără altă ocupație decât scotocirea internetului... Dacă n-ar fi stat zile și nopți să caute diverse cuvinte sau sintagme în articolele de pe bloguri... Ei bine, fără toți acești *dacă* te-aș fi jelit ca pe-un mort și mi-ai fi atârnat de inimă ca o piatră de moară! se dezlănțui bărbatul, accentuându-și fiecare frază cu mișcări ferme ale arătătorului mâinii drepte.

— Ciudat mod de a-mi spune că ții la mine, zâmbi Nikos cu o sclipire în ochi, prima din acea seară.

— În fine... Mai toarnă-mi un pahar, rogu-te, și promit să mă așez confortabil, să nu te mai întrerup. Mi-era dor de glasul tău, mi-era dor să știu că-ți era bine!

Baronul sună după unul dintre servitori, ceru o altă carafă și o cutie de trabucuri fine, iar când toate acestea sosiră pe o tavă grea de argint, își servi personal musafirul cu vin rece, aromat, din pivnița castelului.

— Înainte de toate, permite-mi să-ți cer ceva! E vorba despre Anna.

Abia când primi acceptul celui-lalt prin înclinarea discretă a capului, Nikos continuă:

— Ea e într-o situație tare delicată. Nu știu cum să-ți explic astfel încât să n-o pun într-o lumină nefavorabilă. Ți amintești, bătrânul a zis: *Te blestem să iubești aceeași femeie! Femeia care*

a luat locul Ritei. S-o amăgești cu plecările tale, să nu-i poți răspunde niciodată la întrebări. Pentru că nimeni, niciodată, nu te-ar crede! Partea asta din blestem a rămas până-n ziua de azi și probabil o vom lua cu noi pe lumea cealaltă. Atunci când eu mi-am recăpătat libertatea, Anna a pierdut o parte din ea. E greu de spus ce știe despre tot ce i se-ntâmplă, dar uneori se trezește voioasă și cheamă cameristele, ordonându-le să-i pregătească baia, apoi rochiile de spectacol. E convinsă că urmează seara unei premiere. Alteori rătăcește prin castel căutându-mă. În zadar o prind de mână, o strig pe nume. Se scutură de mine ca de-o nălucire și umblă, plângând, pe coridoare.

Se opri, înghițind în sec; neputându-și stăpâni plânsul, se ridică și parcurse cei câțiva metri ce-l despărțeau de fereastră. Dând deoparte un colț al draperiei, șopti ca pentru el:

— Nu e mereu așa. Cred că știe absolut tot, dar mintea ei nu vrea să accepte adevărul. Au văzut-o niște medici de-aici, de prin alte țări... Unul dintre ei a sfătuit-o să scrie mult despre orice i se-ntâmplă, despre ce-ar vrea să spună celorlalți. Ține un jurnal. Câteodată, îl găsesc sub perna mea, alteori pe birou, de parcă m-ar îndemna să citesc. Am vrut să discut cu ea despre asta, dar se uită pierdută în ochii mei și zâmbește. I-am scris, la rândul meu, câte ceva, însă a rupt foile, lăsând caietul plin doar cu propriile cuvinte. Atât voiam să te rog: dacă vine, să ne prefacem că discutăm despre vreme, cărți, ori noutățile din oraș. Lasă-mă pe mine să stabilesc subiectele și totul va fi bine.

Dominic își aminti privirea tristă a femeii din timpul cinei, zâmbetul ei forțat, senzația că, de fiecare dată când voia să fie amabilă, părea să-și caute îndelung cuvintele. Clipi apăsat, în tăcere, încredințându-și gazda că n-avea să comită vre-un gest necugetat.

Nikos se sprijini de spătarul fotoliului, fără a renunța la atitudinea mândră, considerată trufașă de cei ce nu-l cunoșteau, de stăpân al castelului și păstrător al unor taine dureroase. Își încrucișă brațele peste piept înainte de a face primele dezvăluiri:

— În seara aceea se adunaseră niște nori ciudați. Nu știu dacă-ți mai amintești.

Luând pauza Baronului ca pe un îndemn la confirmare, Dominic rosti încet, cu privirea pierdută în discurile mișcătoare de lumină aruncate de lumânări pe luciul unei oglinzi.

— Ba bine că nu! Fusesem cu Dan la un bar din centru și băusem, dar nu atât de mult încât să nu mai percepem corect realitatea. La un moment dat, prietenul meu s-a uitat în sus, s-a oprit și m-a prins de mânecă. *Frățioare*, mi-a zis, *așa ceva n-am văzut de când sunt!* Știindu-l ușor impresionabil, am dat să scap de strânsimea lui, dar a insistat: *Dom! Vine Apocalipsa, să mor io!* Am văzut vălătuci de nori negri trecând în viteză peste oraș. După ei, fuioare albe ce se dezintegrau în câteva secunde. Apoi alte valuri cenușii compacte, întunecând străzile. Oamenii se opreau în loc și făceau poze sau filmau. Alții alergau sperați în căutare de adăpost. Am bănuit că venea vreo furtună, deși aerul era limpede, rece și nu se auzea niciun fel de tunet. Am privit vreo zece minute defilarea aia ciudată apoi ne-am îndreptat spre case.

— Așa e. Aveam ora de plimbare de la șapte seara, însă conducerea a decis că nu erau întrunite condițiile atmosferice favorabile pentru desfășurarea acestei activități. Bine, astea au fost cuvintele citite de pe foaie de fostul tău coleg, Leo. N-aveam de ales, i-am mulțumit, m-am așezat la masă și am recitat o povestire la care lucram mai demult. N-avea nicio

legătură cu mine, așa că textul curgea greu, nu găseam timpurile, nici expresiile potrivite. Mi-am făcut de lucru până spre ora stingerii, când am închis laptopul și l-am predat celui alt gardian, un tip roșcovan, morocănos, venit de pe altă secție. Mi-am făcut toaleta, am asistat la închiderea ușii și m-am întins, ca de obicei, pe pat.

— Doamne, ce m-ai speriat în prima mea seară din Sectorul Patru! nu se putu abține oaspetele de a-și aminti cum suspectase moartea unui deținut, atrăgându-și ironia colegului experimentat, Leo.

Nikos surâse, ca după amintirea unor momente plăcute. De fapt, atunci începuse Dominic să se intereseze de cazul lui. Aceea fusese seara ce marcase începutul relației dintre deținut și gardian.

— Ai fost singurul care a observat asta. Mă bucur, pentru că am câștigat un prieten. Mă întristez, gândindu-mă că, poate, te-am rănit. Iartă-mă!

— Baroane, tu care crezi în descântece și vrăji ale nomazilor, care-ți ai destinul legat de prima dragoste, îți ceri iertare? Gândește-te că așa a trebuit să fie. Eu mă simt onorat să stau acum, aici, cu tine, să te ascult, să mă bucur de încrederea ta. Am pierdut o slujbă, dar am câștigat un suflet ales. Voi fi alături de tine atât cât voi putea.

— Mulțumesc, șopti celălalt stingherit. Dar să revin... Aproape ațipisem când am auzit bătăi puternice în ușa metalică. Mi-am spus că visez, că așa ceva nu se poate întâmpla în sectorul condamnaților pe viață. Mi-am frecat ochii cu dosurile palmelor, m-am ridicat în șezut și am încremenit: în fața mea stătea bătrânul magician. Purta haina aceea lungă, de piele, cu care-l văzusem prin pădure când n-aveam decât zece ani, pălăria cu boruri largi, toiagul noduros ce-l ajuta

să meargă printre copaci. S-a uitat la mine cu ochi stinși în care pâlpâia o scânteie slabă de viață. N-a rostit nici măcar un sunet, mi-a făcut semn să-l urmez și, pe ușa larg deschisă, prin fața gardienilor concentrați cu studiul monitoarelor de control sau a celor din pază, cu puști grele pe umăr, am părăsit închisoarea.

— Așa de simplu a fost? întrebă uimit Dominic.

— Exact așa. Umblam ca în transă pe urmele pașilor lui, aveam impresia adeseori că pluteam, acum eram la marginea orașului, acum intrasem în crâng... Dar drumul până la piatra albă, marcată cu tatuajul neamului lor, a fost cumplit. Îmi simțeam picioarele ca de plumb, voiam să mă opresc, să-mi îngădui câteva minute de odihnă, dar o voință ce nu-mi aparținea mă puneă să-mi car propriul trup ca pe o povară, de parcă spiritul era cel ce-nainta prin întuneric. Și ploua ca în coșmarurile mele din vremea tinereții; șuvoaie de apă cădeau neconținut prin perdeaua de crengi jupuite. Când scăpărau fulgerele, vedeam silueta gârbovită din fața mea.

Baronul oftă adânc; își umezi buzele cu limba și agită paharul din mână în lumina flăcărilor din cămin, fără a-l apropia de gură, bucurându-se doar de mișcarea unduitoare a lichidului uleios.

— La piatra de mormânt ne-a întâmpinat câinele alb. Despre el îmi povestise bătrânul că fusese chemat spre a ajuta spiritul Ritei să-i părăsească trupul. Nu m-a mai atacat, dar mârâia pe înfundate, amenințător. Alături îi stătea cel mai de preț dar lăsat de fata de care mi-e legată viața: fiul meu.

La vederea surprizei sincere a oaspetelui său, Nikos făcu o pauză, lăsând vorbele abia rostite să-și găsească locul în mintea celuilalt, să-și dezvăluie înțelesurile.

— Ce nu mi-a spus demult bătrânul era că Rita murise în

chinurile facerii, strigându-mă, de parcă simpla mea vedere i-ar fi adus alinare. S-a stins la scurt timp după ce-a devenit mamă, plângând de fericire, privindu-și fiul. Iar ceea ce nu-mi va da pace nicicând e gândul că îmi seamănă leit, iar ființa aceea simplă, înțeleaptă și dulce mi-a admirat trăsăturile pe care ar fi trebuit să le urască în ultimele ei clipe pe-acest pământ.

— Nici nu mi-a trecut prin minte..., recunosc Dominic, sugrumat de emoție.

— Acesta-i purul adevăr. Iar cel ce devenise străbunic a întins degetul spre copil și mi-a spus: *Pentru neamul nostru, e un străin. Pentru tine, o datorie. Ai grijă de el. Eu mă voi stinge curând. Mă rog să-i dăruiești viața pe care o merită!* Câinele i s-a lipit de picior și amândoi, ca un singur trup, au dispărut printre copaci. Băiețelul de aproape trei ani a întins o mână spre mine; de cum l-am ridicat în brațe mi-am simțit suflul ușor, mintea – limpede ca după un somn bun, odihnitor. N-am știut încotro s-o iau, așa că am mers spre castel. La jumătatea drumului, dragul de Tunet, calul meu negru ca tăciunele, ne-a ieșit în întâmpinare. La timp pentru a-mi petrece oaspeții ce se pregăteau de plecare. Trăsurile ce-aveau să-i ducă în satul din vale așteptau aliniate în fața porții iar ei, unul câte unul, mi-au strâns mâna, mulțumindu-mi de găzduire.

*

Cu zece ani în urmă

Ploaia lovea puternic geamurile ferecate ale dormitorului. Ca prin vis, Dominic auzea rafalele plesnind casa din toate părțile, strigătele fraților gemeni la vederea unui fulger impresionant, numărătoarea acestora în așteptarea tunetului.